

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 15 listopada 2018 r. – Vivendi SA / Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

(Sprawa C-719/18)

(2019/C 103/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vivendi SA

Strona przeciwna: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy, mimo iż do kompetencji państw członkowskich należy ustalenie, czy przedsiębiorstwa mają pozycję dominującą (a w konsekwencji nałożenie na nie konkretnych obowiązków), jest czy też nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej, w szczególności z zasadą swobody przepływu kapitału ustanowioną w art. 63 TFUE, przepis określony w art. 43 ust. 11 decreto legislativo nr 177 z dnia 31 lipca 2005 r., w brzmieniu obowiązującym w dniu wydania zaskarżonej decyzji, zgodnie z którym „przedsiębiorstwa, w tym za pośrednictwem spółek zależnych lub spółek powiązanych, których dochody w sektorze łączności elektronicznej, zgodnie z definicją zawartą w art. 18 decreto legislativo nr 259 z dnia 1 sierpnia 2003 r., są wyższe niż 40 procent całkowitych dochodów tego sektora, nie mogą osiągnąć w zintegrowanym systemie łączności dochodów przekraczających 10 procent wspomnianego systemu”, w zakresie, w jakim – poprzez odniesienie do art. 18 Codice delle comunicazioni elettroniche (kodeksu łączności elektronicznej) – ogranicza się rozpatrywany sektor do rynków, które podlegają regulacji ex ante, pomimo powszechnie znanego faktu, że informacje, (których pluralizm jest celem przepisu), są w coraz większym stopniu przekazywane za pośrednictwem internetu, komputerów osobistych i telefonów komórkowych, co powoduje, iż nieuzasadnione może być wyłączenie z sektora, w szczególności usług detalicznych telefonii komórkowej tylko dlatego, że są one świadczone w warunkach pełnej konkurencji? W odniesieniu do powyższego należy również wziąć pod uwagę okoliczność, że Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni wyznaczył granice sektora łączności elektronicznej w celu zastosowania wyżej wymienionego art. 43 ust. 11 w ramach rozpatrywanego postępowania, biorąc pod uwagę jedynie rynki, na których przeprowadzono co najmniej jedną analizę od chwili wejścia w życie Codice delle comunicazioni elettroniche, to znaczy od 2003 r. do chwili obecnej, oraz dochody uzyskane od ostatniej oceny zysku przeprowadzonej w 2015 r.?
- 2) Czy zasady swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług, o których mowa w art. 49 i 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), art. 15-16 dyrektywy 2002/21/WE⁽¹⁾ [w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej], mające na celu ochronę pluralizmu i wolności słowa, a także ustanowiona w prawie Unii zasada proporcjonalności, stoją na przeszkodzie zastosowaniu przepisu prawa krajowego dotyczącego audiowizualnych i radiofonicznych usług medialnych, takiego jak przepis prawa włoskiego zawarty w art. 43 ust. 11 i 14, zgodnie z którym dochody, które są istotne dla określenia drugiego progu w wysokości 10 %, mają również zastosowanie do przedsiębiorstw niebędących spółkami zależnymi lub spółkami podlegającymi wpływowi dominującemu, lecz tylko „spółkami powiązanymi” w rozumieniu art. 2359 kodeksu cywilnego (przywołanego w art. 43 ust. 14), nawet jeżeli nie ma możliwości wywierania na te spółki jakiegokolwiek wpływu pod względem rozpowszechniania informacji?

- 3) Czy zasady swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług ustanowione w art. 49 i 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), art. 15-16 dyrektywy 2002/21/WE, zasady dotyczące ochrony pluralizmu źródeł informacji i konkurencji w sektorze radiowym i telewizyjnym, o których mowa w dyrektywie 2010/13/UE⁽²⁾ o audiowizualnych usługach medialnych i w dyrektywie 2002/21/WE, stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak decreto legislativo 177/2005, który w art. 43 ust. 9 i 11 nakłada bardzo różne progi (odpowiednio 20 % i 10 %) na „podmioty zobowiązane do wpisania się do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych, utworzonego na podstawie art. 1 ust. 6 lit. a) pkt 5 ustawy nr 249 z dnia 31 lipca 1997 r.” [to znaczy na podmioty, które otrzymały koncesję lub zezwolenie wydane na podstawie obowiązujących przepisów przez Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni lub inny właściwy organ administracji, a także na przedsiębiorstwa świadczące usługi reklamowe, przedsiębiorstwa wydawnicze itd., o których mowa w ust. 9 w odniesieniu do przedsiębiorstw działających w sektorze łączności elektronicznej, jak wcześniej określono (w ust. 11)]?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. 2002, L 108, s. 33).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz.U. 2010, L 95, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Monomeles Protodikeio
Lasithiou (Grecja) w dniu 4 grudnia 2018 r. – M.V. i in. / Organismos Topikis Aftodioikisis (O.T.A.)
„Dimos Agiou Nikolaou”**

(Sprawa C-760/18)

(2019/C 103/11)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Monomeles Protodikeio Lasithiou (Grecja)

Strony

Strona skarżąca: M.V. i in.

Strona pozwana: Organismos Topikis Aftodioikisis (O.T.A.) „Dimos Agiou Nikolaou”

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładnia przepisów prawa krajowego transponujących porozumienie ramowe do krajowego porządku prawnego, wykluczająca z definicji „kolejnych” umów o pracę na czas określony, w rozumieniu klauzuli 1 i 5 pkt 2 porozumienia ramowego, automatyczne przedłużenie umów o pracę na czas określony pracowników zatrudnionych w sektorze oczyszczania miasta, na mocy wyraźnego przepisu prawa krajowego, jakim jest art. 167 ustawy nr 4099/2012, z uwagi na to że nie stanowi ono zawarcia w formie pisemnej nowej umowy o pracę na czas określony, lecz przedłuża czas obowiązywania zawartej już umowy o pracę, narusza cel i skuteczność porozumienia ramowego z dnia 18 marca 1999 r., zawartego w załączniku do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) [Dz.U. 1999, L 175 s.43]?